

Çocuklarımızın Kanatlarından Tutmayalım

– S. COŞKUNER · 06 Şubat 2017

ÇOCUKLARIMIZI KANATLARINDAN TUTMAYALIM

Bir anne kuş yumurtadan çıkan yavrusunu olağanüstü bir ihtimamla büyütür. Zarar gelmemesi için hayatını ortaya koyar. Ağzı ile besler. Yavrusunun talebine göre yiyecekler bulmaya gider. Biraz palazlanınca uçmayı öğretme eğitimine başlar. Yavrunun kanatlarının hem güçlenmesi hem de uçmaya hazırlanması için akla hayale gelmedik antrenmanlar yaptırır. Bu süreçte yavru kuş annenin bütün eğitimine canı gönülden karşılık verir.

Belki kendisinin bu eğitimleri niçin aldığından haberi bile yoktur. Bir müddet geliştikten sonra, anne yiyecek aramaya gittiği vakit, yavrular yuvalarında kanatlarını çırparak eğitime kendileri devam ederler. Anne yiyecek gelince, yuvadaki yavrular sevinç gösterilerini kanatlarını çırparak ve becerebildikleri kadarıyla değişik sesler çıkararak gösterirler.

Yuva genellikle güvenli olsun diye, ulaşılması zor ve çetin yerlere yapılır. Annesiz eğitim sırasında yavru kuş yuvadan düşerse, muhtemelen hayatı son bulur. Uçmasını iyice öğrenmeden asla düşmemelidir.

Yavru kuş günün birinde uçmayı iyice öğrendiğine kanaat getirdiği zaman, annesinin olmadığı bir zamanda, (kendince en uygun zaman), yuvadan uçar. Bir daha da asla yuvaya geri dönmez.

Artık kendi kanatlarına, aldığı eğitime ve yaptığı antrenmanlara güvenecektir. Bundan sonra hayata kendisi annesiz devam edecektir. Yem bulmak, yırtıcı kuşlar ve kedilerden korunmak, yumurta biriktirmek için yeni bir yuva yapmak, (nedense annesinin hazır yuvasını tekrar kullanmaz), gibi yaşama dair faaliyetleri anneden bağımsız kendisi sürdürecektir.

Hiçbir anne kuşun yavrusu yuvadan uçarken onun kanatlarından tuttuğu ve düşer korkusuyla müdahale ettiği görülmemiştir. Ne yapacaksa yuvadaki gelişme sürecinde, en iyi ve kaliteli şekilde yapmıştır.

İnsanoğlunun bu konudaki uygulaması biraz daha farklıdır. Ebeveynler, bebeklerinin apalamaya başlamadan önceki zamanlarında olağanüstü dikkatli ve özenlidirler. Aman düşmesin, aman boğulmasın, aman yavaş tut, sakın düşürme...

Apalamaya başlayınca yavaş yavaş kısıtlamalar da başlar. Biraz apalayınca zararlı bir yere gidecek korkusuyla hemen kucağa alınır. Çocuk elindeki oyuncuğu gayri ihtiyari sobanın üzerine atınca, atmaaa diye ses yükseltilir. Yanlış bir yere elini uzatınca eline hafifçe vurularak durdurulmaya çalışılır. Yürümeye başlayınca, “dikkatli ol”, “sakın düşme” emir nidaları ortalığı yıkar.

Çocuk herhangi bir ihtiyacı için ağladığı zaman, “altın temiz, karnın tok, niye ağlıyorsun ki” sorusu biraz sert bir şekilde sorulur. Çocuğun ilgi ve şefkat istediği pek hesaba katılmaz. Biraz sert bir şekilde kucağa alınarak, sevip – okşamak ve koklamak yerine, çocuk kucakta yarım kalan işlere devam edilir çoğunlukla.

Çocuk konuşmaya başlayınca, öğrenme süreci başlamıştır ve sürekli, arka arkaya bıktırıcı sorular sormaya başlar. Ebeveynlerin cevabı genellikle çok nettir: “Yine ne var oğlum? daha demin söylemedim mi? “Her şeyi de bugün mü öğreneceksin”, “bi susar mısın artık”, “çocuk kısmı uslu olur”.

Misafirliğe gidilirken tembih edilir. “Sakın gittiğimiz yerde herşeyleri karıştırma. Çocuk öğrenme

amacıyla mutlaka karıştıracaktır. O zaman da, ev sahibinin yanında; “ben sana ne tembih etmişim Haa..” Hatta eline hafifçe vurmalar ve çocuğun çılgık çılgığa ağlamaları.

Sofrada çocuk kendisi yemek isterken, dökecek korkusuyla hala annesinin yedirmeye devam etmesi.

Sonra da çocuk kendisi bir fırsat bulup kaşığı doldurup ağzına götürdüğünde hemen engelleme ve bunun karşılığında, çocuğun öfkeyle kaşığı çorbanın içine fırlatması ve küçük kıyametin kopması.

Çocuk doymuş görüntüsü vermesine rağmen, aç kalır korkusuyla hala tıkıştırılmaya devam edilmesi veya yemek istemeyen çocuğa yedirmek için kırk takla atılması. Sanki iki saat sonra savaş var, yine yedir açlığından ölecek mi?

Delikanlı oldukları zaman bile, mutfakta hiçbir yetkinin verilmemesi, bakkaldan alış-verişe dahi izin verilmemesi, harcadığı paranın kuruş kuruş takip edilmesi, her bir şeyde ikaz edilmesi, kırk kere tembih edilmesi, (ama yeter artık anladım dedirttirinceye kadar).

Üniversiteye okumaya gittiğinde dahi klasik tembihlerin her gün telefonla yapılmaya devam edilmesi. Yapıp yapmadığının defa defa sorulması ve “Yaptım anne yeter artık” cevabı geldiği zaman da, “bu çocuk beni niye azarlıyor ki” diye sızlanılması. Çocukların ebeveynlerin gözünde bir türlü büyümemesi ve kontrollerinden çıktığı anda, başlarına mutlaka olumsuz birşeyler getirecekleri halisünasyonu.

Kuşlar yuvadaki yavru uçuncaya kadar gerektiği yerde ve zamanda en etkin ve verimli eğitimi veriyorlar ve uçtuktan sonra asla yavrunun kanadından tutmuyorlar. Yavrularının süzülerek uçmalarını zevkle seyrediyorlar ve bir evlat yetiştirmenin gururunu yaşıyorlar.

O halde bizler de kuşları örnek alalım. Yavrularımızın yapma kudreti olmayan her türlü ihtiyaçlarını zamanında zevkle giderelim. Onları yetiştirip hayata hazırlayalım. Kendilerinin yapabilme yeteneklerine asla müdahale etmeyelim. Bozarlarsa bozsunlar bizler onları incitmeden tamir edelim. Hata ve eksikleri öğrenme sürecinin olmazsa olmazı olduğunu asla unutmayalım.

Disipline ediyorum mantığına sığınarak, güvensizlik yapmayalım. Kendilerinin yapma kudreti olan her türlü işlerinde onlara yetki ve sorumluluk verelim. Başka türlü öğrenemezler. Hatalarından ve eksiklerinden dolayı kızmak, rencide etmek, aşağılamak, başına kakmak, başarılı arkadaşıyla kıyaslamak yangına benzin dökmekle eşdeğer olduğunu unutmayalım.

Esasen çocuklarımıza karşı çok fazla sorumluluğumuz yok. Üç madde yeter:

Karşılıksız sevmek,

Her konuda örnek olmak,

Yeteneklerini açığa çıkarmak ve uygulamalarına zemin hazırlamak.

Gerisi teferruat.

Sakın ha, uçmaya başladıktan sonra hangi amaçla olursa olsun kanatlarına dokunarak dengelerini bozup, kendi ellerimizle onları yere düşürmeyelim. Sadece uzaktan koruyup, kollayıp, süzülerek uçmalarını seyretmenin zevkine varalım.

Selam, sevgi ve dualarımla. Allah’a (cc) emanet olunuz.

06 Şubat 2017 Saat: 07.00 Antalya

Yrd.Doç.Dr. Süleyman COŞKUNER

Kaliteli Yaşam Uzmanı